

Prelāta vēstule (novembris 2010)

Savā šā mēneša pastorālajā vēstulē prelāts mūs aicina dziļāk izprast dogmu par Svēto Sadraudzību, tā stiprinot vienotību visu Baznīcas locekļu starpā – to, kas ir Debesīs, kas ir šķīstītavā un kas ir uz zemes.

26.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Šodien mēs atceramies svētlaimīgos, kas kopā ar Dievu līksmojas Debesīs.

Pēc tam es redzēju - Atklāsmes grāmatā stāsta Sv.Jānis- lielu pulku, ko neviens nevarēja saskaitīt, no visām tautām, ciltīm, tautībām un valodām stāvam troņa un Jēra priekšā, apģērbtus baltās drānās un palmām rokās, kas sauca skaļā balsī, sacīdami: Slava mūsu Dievam, kas sēd tronī, un Jēram! [1]

Mēs redzam, ka šajā gadījumā Svētie Raksti kā milzīgā gleznā attēlo visu to neskaitāmi daudzo dvēseļu pulku, kas jau ir sasniegušas savu zemes gaitu laimīgās beigas. Viņas veido *triumfējošo Baznīcu*. Kopā ar Jaunavu Mariju un svēto Jāzepu, un ar kanonizētajiem svētajiem, kuru vidū mēs ar īpašu prieku godinām mūsu Tēvu, miljoniem parastu cilvēku uz visiem laikiem dzīvo Dievā un Dievam. Uz zemes viņi izcīnīja garīgās dzīves cīņas, kurās ar žēlastības palīdzību uzvarēja. Mana sirds ir pārpilna aiz pateicības Darba sievietēm un vīriešiem, kas uzticības

pilni tika kalpojuši Kungam un kuri tagad palīdz mums ar savu aizbildnību no Debesīm. Taču tās nedrīkst palikt vien kā tīras atmiņas, bet tam ir jāizpaužas tādējādi, ka mēs patiešām ar viņiem un viņām rēķināmies, lai ciešā vienotībā ar viņiem turpinātu iet pa uzsākto ceļu, kuru viņi tik brīnišķīgi ir nogājuši.

Ar lielu mīlestību es pieminu arī tos cilvēkus, kuriem mēs pateicamies par audzināšanu un vadību, kā arī tos, ar kuriem tikāmies šeit uz zemes: vecākus, brāļus, māsas, radniekus, draugus, kolēģus; un daudzus citus, kurus mēs gan nepazinām, bet kuri ar savu palīdzību ir atradušies mums līdzās, vai tos, kuriem mēs esam palīdzējuši ar mūsu personisko cīņu, pateicoties Svēto Sadraudzībai, sasniegt dārgo mērķi – Svētās Trīsvienības kontemplāciju. Es jums iesaku, kā es to redzēju darām mūsu Tēvu, lūgt visu jūsu senču aizbildniecību.

Mēs nedrīkstam aizmirst arī to dārgo un lielo ļaužu pulku, kas gaida to brīdi, kad varēs spert izšķirošo soli un ieiet Debesu mājās. Tās ir svētītās dvēseles Šķīstītavā – cietošajā Baznīcā -, kas gatavojas ieiešanai godībā. „**Viņas jau atrodas laimes vietā**”, sacīja svētais Hosemarija, „**jo viņām atpestīšana jau ir apsolīta, kaut arī tām vēl mazliet ir vajadzīga attīrīšanās, lai varētu redzēt Dievu.**”[2] Arī Baznīca atceras par viņām un nosaka, ka rīt, 2.novembrī, tās tiek pieminētas īpašā veidā un ka katrs priesteris svin Euharistisko upuri par mirušajiem.

Šajās nedēļās mums ir brīnišķīga iespēja pamatīgāk ieaukt Svēto Sadraudzībā. Ar mūsu lūgšanām un upuriem, ar mūsu darba uzupurēšanu un, pats galvenais, veltot par tām Svētās Mises augļus, mums ir iespēja palīdzēt dvēselēm Šķīstītavā gandarīt par viņu grēkiem un tā nonākt Debesīs. Kā gan mēs

varētu šajā sakarā aizmirt to pastāvīgo dievbijību, ar kādu mūsu Tēvs lūdzās un aicināja lūgties par viņiem? Viņš to darīja vienmēr, bet pavisam īpašā veidā novembra mēnesī. Viņš mudināja mūs būt dāsniem mūsu upuros par mirušajiem; viņa lielākā vēlēšanās bija, ka mēs visi kopā varētu „iztukšot Šķīstītavu”, bagātīgi par viņiem upurējot Svētās Mises un ar mūsu upuriem un lūgšanām. Tāpēc es jautāju pats sev un jums: Cik ļoti mēs mīlam mirušo dvēseles un arī dzīvo dvēseles? Ciktāl mēs savas stundas un savas dienas veltām citiem?

Šīs pārdomas mums var kalpot, lai mēs dziļās aptvertu *karojošās Baznīcas*, pie kuras mēs pašlaik piederam, noslēpumu. Mēs neveidojam tikai tās pasīvo daļu, par cik esam tās atpestīšanas saņēmēji, ko mums dāvā Kristus, bet mēs esam arī aktīvā puse, jo mēs visi esam

Baznīca un mums tādiem ir jājūtas. Mēs esam aicināti dot pozitīvu ieguldījumu Kristus Mistiskās Miesas veidošanā uz zemes un tās galīgā apvienošanā Debesīs. Mēs varam jautāt sev svētā Hosemarijas vārdiem: „**Vai es dalos ar Kristu viņa alkās pēc dvēselēm? Vai es lūdzos par to Baznīcu, kuras daļa es esmu, kurā man jāizpilda speciāla misija, ko neviens cits neizpildīs manā vietā?**”[3]

Vatikāna II koncils, lietojot citātus no Svētajiem Rakstiem, māca, ka Baznīca ir „Dieva celtnie. Kungs pats sevi salīdzināja ar akmeni, ko celtnieki atmeta, bet kurš ir kļuvis par stūrakmeni. Uz šī pamata Apustuļi uzcēla Baznīcu un no Viņa Baznīca saņem izturību un saliedētību.”[4] Svētais Pēteris savā 1.vēstulē saka, ka Kristus ir *dzīvais akmens, ko gan cilvēki atmeta, bet Dievs izredzēja un godāja!*

Uzceliet uz Viņa no sevis pašiem kā
no dzīviem akmeņiem garīgu celtni,
topiet par svētajiem priesteriem, lai
caur Jēzu Kristu nestu Dievam
patīkamus garīgus upurus! [5]

Tas notiek Kristībā, kad mēs tiekam
iekļauti Baznīcā, kas ir Dieva nams
uz zemes, lai kā dzīvie elementi to
veidotu. [6] **„Būt Baznīcā jau ir
daudz, bet ne pietiekami. Mums ir
jābūt Baznīcai, tāpēc, ka mūsu
Māte nekad nedrīkst būt mums
kaut kas nepiederošs, svešs mūsu
visdziļākajām domām.”** [7] Pilnīga
vienotība ar Jēzu Kristu ir
nepieciešamais priekšnosacījums, lai
jau tagad dzīvotu Baznīcā un vēlāk
sasniegtu mūžīgo svētlaimi.

Mēs neesam inerti materiāli, bet
„dzīvi akmeņi”, kam brīvprātīgi un
brīvi ar savu līdzdarbību jāpiedalās,
lai Kristus nopelni būtu iedarbīgi gan
mūsos pašos, gan citos. Kā mūs
brīdina Tautu Apustulis: *Saskaņā ar*

Dieva žēlastību, kas man dota, es kā gudrs namdaris ieliku pamatu, bet cits uz tā ceļ. Bet lai katrs pielūko, kā viņš uz tā ceļ. Jo citu pamatu neviens nevar likt, kā to, kas jau likts, tas ir Jēzus Kristus. Vai kāds uz šī pamata ceļ zeltu, sudrabu, dārgakmeņus, koku, sienu, salmus, to parādīs katra darbs. Kunga diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un kāds kura darbs ir, to pārbaudīs uguns.[8]

Celsim tātad mūsu dzīvē Baznīcu uz vienīgā pamata – Kristus; celsim ar augstsirdīgas atdošanās Dievam zeltu, ar mūsu upuru un atsacīšanās sudrabu, ar mūsu tikumu dārgakmeņiem, kas varbūt ir sīki, bet tīkami Dievam, ja mēs atbildam uz Viņa nepārtrauktajām žēlastībām. Ar Kunga palīdzību izvairīsimies ne tikai no smagiem grēkiem, jutīsim riebumu arī pret apzinātiem ikdienišķiem grēkiem un kļūdām un nepilnībām. Viss, ko mēs nevaram piedāvāt Dievam, ir *siens, salmi,*

trausls materiāls, no kura vajag atbrīvoties, lai ieietu Debesīs. Šeit sakņojas gandarīšanas darbu būtība mūsu zemes gaitu laikā un attīrīšanās nepieciešamība Šķīstītavā pēc nāves.

Un svētais Pāvils papildina: „*Vai nezināt, ka jūs esat Dieva svētnīca un ka Dieva Gars mājō jūsos?*”[9] Šo domu pasvītro liturģija, kad 9.novembrī tiek svinēta Laterāna bazilikas iesvētīšanas gadadiena un 18.novembrī – svēto apustuļu Pētera un Pāvila baziliku iesvētīšanas gadadiena. Apcerēsīm šo svētku simbolismu un izdarīsīm praktiskus secinājumus attiecībā uz mūsu izturēšanos. Jo, kā teikts dievnama iesvētīšanas gadadienas Sv.Misesprefācijā, kas vērsta uz Dievu Tēvu: „Šajā namā, ko esi mums lāvis uzbūvēt un kurā bez mitēšanās esi labvēlīgs savai ģimenei, kas svētceļo pie Tevis, Tu atklāj savas Komūnijas ar mums noslēpumu un

brīnišķīgā veidā to realizē. Jo patiesi
Tu pats būvē šo dievnamu, kas esam
mēs, un tāpēc veidojam Tavu
Baznīcu, Kristus Miesu, kura pieaug
vienotībā, līdz tā sasniegs savu
pilnību Debesu Jeruzalemē.”[10]

Pakavēsimies pie šīs milzu realitātes:
mēs visi vienādā mērā esam
Baznīcas locekļi, kaut arī katram ir
savs uzdevums. „Katrs Baznīcas
struktūras elements ir svarīgs”,
apstiprina pāvests Benedikts XVI,
„taču tie visi grīļotos un sagāztos bez
stūrakmeņa, kas ir Kristus. Kā šīs
„Dieva mājas” „līdzpilsoņiem”
kristiešiem jādarbojas kopīgi, lai
celtne turētos stingri, tā lai citi
izjustu vēlēšanos tajā ieiet un atklāt
milzīgās žēlastību bagātības, kas
atrodas tās iekšienē.”[11]

Apdomāsim, manas meitas un mani
dēli, šo uzdevumu, ko Kungs mums ir
uzticējis, izpildīsim to ar atbildības
sajūtu, līdzīgi kalpiem līdzībā, kas

veica darījumus ar sava kunga
īpašumu, ko viņš tiem bija uzticējis,
lai viņam pēc atgriešanās atdotu to
ar pieaugumu.[12] Un tas tiks
izpildīts, tā kļūs par priekpilnu
realitāti, ja mēs saglabāsim vienotību
ar Kristu, pateicoties ticības saitēm,
sakramentu pieņemšanai un
vienotībai ar Romas pāvestu un
bīskapu kolēģiju.

Atcerēsimies vēl arī par simbolu, kas
nedrīkst palikt neievērots. Es runāju
par altāri, kas baznīcu iekšienē
ieņem tik svarīgu vietu, ka kulta
vajadzībām tas tiek iesvētīts ar
nozīmīgas ceremonijas palīdzību.
Visu Svēto svētkos 1958.gadā svētais
Hosemarija iesvētīja altārus Villa
Tevere Svēto Apustuļu kapelā. Kā
vienmēr tādās liturģiskās
ceremonijās bija redzama viņa
dievbijība; katra rituālā darbība un
katrs vārds kļuva par apliecinājumu
maigai mīlestībai uz mūsu Kungu par
Svēto Mises Upuri, ko Viņš mums ir

atstājis kā zīmi tam, cik ļoti Viņš mūs mīlēja un mīl.

Ar šo ceremoniju Baznīca mums atgādina, ka „tāpat arī mēs tikām iesvētīti, novietoti „atsevišķi” kalpošanai Dievam un Viņa Karaļvalsts celšanai. Tomēr mēs tik bieži atrodam sevi iegrimušus pasaulē, kas vēlas Dievu „nostumt sāņus”. Cilvēka brīvības un autonomijas vārdā Dieva vārds tiek noklusēts, reliģija tiek noreducēta uz privātu dievbijību un publiskā vidē notiek izvairīšanās no ticības.” „Dažkārt”, saka Benedikts XVI, „šī mentalitāte, kas ir diametrāli pretēja Evaņģēlija būtībai, var pat aptumšot mūsu pašu izpratni par Baznīcu un tās misiju.”[13]

Centīsimies vienmēr noraidīt šo mentalitāti, kas bieži iezogas daudzu kristiešu uzvedībā. Šajā sakarībā citēšu jums, ko svētais Hosemarija vienmēr teica iesvētot altāri. „**Jūs un**

es, mēs esam līdzīgi altāriem: mēs esam iesvaidīti. Mēs esam iesvaidīti ar svēto eļļu, vispirms Kristībā, pēc tam Iestiprināšanā. Un mēs ar prieku gaidām Pēdējo Svaidījumu (...), kad mēs no jauna tiksīm iesvaidīti. Tātad mēs esam kaut kas svēts, un tāpēc mūsu miesai jābūt veltītai Dievam, mūsu Kungam. Bez prastas mulķības mums jā rūpējas par atturību un pieklājību, jākopj savs ķermenis, jāveltī tas kalpošanai Dievam un piedienīgi jāapgērbj. Tā paša iemesla dēļ mums arī dvēsele jāietērpj labos ieradumos, ko sauc par tikumiem, un kas tik labi piedien kristiešiem.”[14]

Šo svētku sakarā mēs varam izdarīt vēl arī citus secinājumus attiecībā uz mūsu garīgo dzīvi, bet to es atstāju jūsu ziņā. Taču es nevēlos nobeigt, pirms neatceramies citus liturģiskos svētkus un Darba vēstures gadadienas, kas būs tuvākajās

nedēļās. Pirmajā vietā ir Kristus Karaļa svētki 21.novembrī; sagatavosimies, lai atjaunotu Opus Dei veltīšanos Vissvētakajai Jēzus Sirdij. Piešķirsim jaunu jēgu tām saistībām, ko esam uzņēmušies pret Kungu, saņemot Kristību, un kuras esam apstiprinājuši, pieņemot paaicinājumu uz Opus Dei. Iesaku padomāt: Kā tu ļauj Viņam valdīt visā tavā dzīvē? Kā tu izplati Viņa valdīšanu caur savu darbu un draudzību?

Pēc tam, 28.novembrī, Opus Dei pasludināšanas par personīgo prelatūru gadadienā, kas šogad tāpat kā 1982.gadā sakrīt ar 1.Adventa svētdienu, pateiksimies Dievam no visas sirds par šo tik svarīgo soli. Lūgsimies it sevišķi par to, lai Darbs vienmēr un katrā laikā būtu iedarbīgs instruments, kas kalpo Baznīcas universālajai misijai, kā Dieva kalps Jānis Pāvils II rakstīja savā Apustuliskajā Konstitūcijā *Ut sit*.

Pirms dažām dienām es biju Pamplonā un celebrēju Svēto Misi Navarras universitātes studentu pilsētiņā. Kopā ar tūkstošiem cilvēku es pateicos Dievam par piecdesmit gadiem kopš universitātes atklāšanas un Draugu savienības dibināšanas. Kā jūs viegli variet iztēloties, pastāvīga vienmēr bija svētā Hosemarijas klātbūtne, arī tāpēc, ka Altāra Upuri es atkal upurēju tajā pašā vietā, kur mūsu svētais Dibinātājs celebrēja Svēto Misi 1967.gada oktobrī. Viņa toreiz sacītie vārdi, kalpoja man par vadmotīvu sprediķim, kurā es visiem atgādināju, ka Dievs mūs aicina svēttapt mūsu ikdienišķajā dzīvē.

Lai mūsu pateicība izpaužas arī intensīvās mūsu lūgšanās par Pāvestu, ar kuru visi Opus Dei ticīgie, laji un priesteri, – tāpat kā pārējie kristieši - vēlas palikt cieši vienoti visos apstākļos, un par viņa nodomiem. Un turpiniet lūgties arī

par maniem nodomiem, kuru vienīgais mērķis ir aizvien labāka kalpošana Baznīcai un dvēselēm. Es jūtos vienots ar jums visiem, un man ir nepieciešams jūsu atbalsts ik dienu.

Man prātā nāk vēl arī fakts, ka šajā mēnesī ir kārtējā gadskārta dienai, kad mūsu Tēvs atrada Rialpas rozi. Es lūdzu Svēto Mariju dot mums spēku ceļam, kas mums visiem jāveic, lai sasniegtu Debesis. Lūgsimies arī par tiem Prelatūras ticīgajiem, kuri 13.novembrī tiks iesvētīti par diakoniem.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. novembrī.

[1] *Atkl* 7, 9-10.

[2] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 09.04.1974.

[3] Sv. Hosemarija, Sprediķis "*Uzticība Baznīcai*", 04.06.1972.

[4] Vatikāna II koncils, dogm. konst. *Lumen gentium*, Nr. 6.

[5] 1 *Pēt* 2, 4-5.

[6] Sal. 1 *Tim* 3, 15.

[7] Sv. Hosemarija, Sprediķis "*Uzticība Baznīcai*", 04.06.1972.

[8] 1 *Kor* 3, 10-13.

[9] *Turpat*, 16.

[10] Romas Misāle, *Pirmā prefācija dievnama iesvētīšanas gadadienā*.

[11] Benedikts XVI, Uzruna, 18.07.2008.

[12] Sal. *Mt* 25, 20-23.

[13] Benedikts XVI, Sprediķis sakarā ar altāra iesvētīšanu, 19.07.2008.

[14] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 27.10.1974.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
novembris-2010/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-novembris-2010/) (22.02.2026)